Ч. 265 Неділя 27 падолиста (9 грудня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Справи краєві

(Справа поліпшеня платнї народних учителїв).

Два роки вже минуло від часу, як Сойм змінив краєвий закон з року 1873 о правних відносинах учительского стану, чим поліпшив материяльний бит учителїв народних шкіл. Здавало ся, що сю справу можна хоч на довший час уважати за полагоджену, хоч так шкільна комісия, як і Сойм добре знали, що мимо поліпшеня учительскої платнї, суть они взагалі низькі і що пізнїйше по кількох лїтах, коли-б зріс фонд краєвий, треба би й ті платнї значно підвисшити. Тимчасом зараз в р. 1893 і 1894 прийшло до Сойму богато просьб народних учителїв, в котрих домагали ся полушеня материяльного биту.

Просьби, що на послїдній сесиї прийшли до Сойму, передав Сойм Видїлови краєвому і поручив розслїдити їх. Казав іменно порозуміти ся з краєвою Радою шкільною і застановити ся над тим, чи вже тепер треба поробити які зміни в законї з дня 15 червня 1892 р., а коли-б так було, щоби поставив відповідне внесене на слїдуючій сесиї.

Краєва Рада шкільна, запитана Видїлом краєвим о свою гадку, поділила всї просьби учителїв на два роди.

Одні з них мають характер місцевий, жадають вимкового піднесеня платнї учительскої в даній місцевости, або зачисленя їх до висшої кляси. Отже по думцї краєвої Ради шкільної ішло би ту лише о вирівнане нерівностий, до котрих теперішний закон мав дати причину, не нарушаючи єї в основі. Маючи дволїтний досьвід, краєва Рада шкільна не могла підперти сих просьб, бо правило, після котрого закон з дня 15 червня 1892 р. поділив міста і місточка наші на чотири кляси з огляду на платнї учительскі, має свою певну підставу і відповідає найлучше справдішним відносинам, а вимки на користь декотрих міст мусїли би збурити систему і довести до повного зрівнаня всїх платень міских учителїв.

Просьби львівских учителїв і учительок краківскої школи видїлової о підвисшене платнї, не мають після гадки краєвої Ради шкільної підстави длятого, що львівскі і краківскі учителї не хотять звичайно приймати посад окружних інспекторів в IX. клясі державних урядників, бо кажуть, що яко учителї у Львові і в Кракові мають лучшу платню. На обовязуючий закон можуть нарікати не без рациї лише учителї в сих кількох селах, як Нисько, Пулвє звіринецке, Щакова — котрі властиво мають характер місточок, але правно суть лише селами, і в котрих учителї мають платню сельских учителїв т. є. пятої кляси. Однак се лихо можна усунути так, що ті села треба взяти між місточка, о що громадскі репрезентациї можуть старати ся, а не треба до того зміняти шкільний закон, бо така зміна хоч би вимкова, отворила би дорогу до нових подібних просьб і збурила би систему закона.

Сего жадають просто просьби другого рода; хотять основної зміни, а властиво нового закона о платни учительскій і подають ріжні засади, після котрих можна би уложити сей новий закон. На одну з тих пропонованих змін краєва Рада шкільна не може згодити ся. Єсть се думка, щоби всїх народних учителїв зрівнати поміж собою що-до платнї основної, без огляду на заслуги і кваліфікацию, а дальші додатки зробити зависимими від числа лїт служби учительскої, без огляду на аплікацию. Поминаючи справу коштів, які з того виросли би, та засада сама про себе здає ся краєвій Радї шкільній просто шкідливою, бо усунула би всякий аванс яко нагороду висшої кваліфікациї, взірцевої служби і житя; віднаяла би шкільним властям змогу заохочувати і нагороджувати, відобрала би найлучшим учителям охоту до дальшого образованя і ревної працї, а була би незаслуженим спомаганєм недбальства і нездарности. Система авансу в цїлости своїй дає як найлучші наслїдки, она то витворює се одушевлене і змагане до успішної роботи, яке знати нинї у цїлої лучшої частини учительства.

Инша річ з тими просьбами, що задержують систему авансу і засаду признаваня додатків за бездоганну і успішну службу, а заразом змагають до підвисшеня платнї учителїв і полученя їх биту. Що такі петициї виходять завсїгди з поміж учителїв, се річ зовсїм звичайна. Кождий бажає лучшої долї; коли учитель хоче совістно працювати, то праця єго справдї дуже трудна (се знає краєва Рада шкільна), услівя житя учителя що раз тяжші, а платня учительска з вимком найвисших кляс справдї низька. Тому то краєва Рада шкільна уважає своїм обовязком підпирати такі петициї, розуміє ся, о скілько фінансові відносини краю на се позваляють, що не належить до компетенциї краєвої Ради шкільної.

Коли-б відносини на се дозволили, то по думцї краєвої Ради шкільної треба би звернути увагу головно на поліпшене биту учителїв зачислених до кляси IV. і V., причім рахунок виглядав би так:

Коли б учителям кляси IV. і V. піднести платню о 50 зр., т. є. в клясі IV. половинї

---

5)

Лялька.

Новелля. — К. Гермін.

(Конець.)

Була рада з сего відкритя, та притім було їй і гірко.

Небавом по сїм прийшов Макс і перші слова єго були:

— Отже ви вже рішили ся так, як я бажав?

Притім мав таку наївну та довірочну міну, що зараз можна було пізнати, що се питане поставив так лиш для форми. Льоля усьміхнула ся лячно і відповіла: — Я рішила так, що буде добре і вам і менї.

— Отже витаю вас, як свою суджену — сказав він та підійшов близше, щоби подати їй руку.

Льоля відступила ся і сказала спокійно: — Не так я думала! Буде користно і вам і менї, коли я подякую за честь, яку ви менї заявили.

Макс остовпів так, як би она своє рішене сказала що найменше в хіньскій мові; вкінци вимовив: — І ви се вважаєте....

— А вже ж! Я розважила все докладно і тепер скажу вам причини, для котрих я так рішила ся.

Она усїла і попросила також гостя сїсти, вказавши єму рукою місце.

— Я дуже цїкавий на сї причини.

— Ви молодий чоловік і будете молоді ще довгі лїта: а я....

— А ви молода женщина — додав він.

— Добре кажете, називаючи мене молодою женщиною. Яко женщина взагалї я ще молода, але на дївчину вже за стара. Розумієте мене тепер?

— Розумію. Думаєте, що ви вже за старі до виходу замуж — відповів усьміхаючись.

— Не до виходу замуж, тілько для вас за стара. Невже-ж ви забули, що я старша, як ви?

— Певно, що забув, бо по вас зовсїм сего не знати.

— Тим більше я обовязана, звернути вашу увагу на се.

— На тисяч инших дївчат певно жадна не зробила би сего.

— Бо я собі не така, як кожда инша.

— Длятого іменно я вас цїню — сказав майже сильно — а ви....

Скривив ся і рукою в руки вичках почав гладити свій цилїндер, але розсїяний гладив все против волоса, так що небавом капелюх виглядав, як величезна гусениця. Льоля дивила ся на свого гостя і думала, чи в тім єго гнїві нема фальшивої амбіциї.

— Коли я на се не зважаю — почав вкінци Макс — що ви старші, як я, то й ви не повинні зважати.

— Тепер ще ріжниця в нашім віку не така замітна, але за десять, за двайцять лїт? Тодї ви будете в найкрасшім віцї, а я вже буду стара бабуся.

— Все, що ви ту кажете, дуже розумне, але оно сьвідчить, що у вас нема вже анї іскри прихильности до мене.

Она глянула на него і відповіла з вагою: — Хиба може длятого, що я рада вам як найлучше.

— Ви докажете, що бажаєте мого щастя, коли дасьте менї свою руку. — На се Льоля похитала головою, а він розжалобив ся: — Чи ви вже зовсїм забули минувші часи? Згадайте лиш наші дитячі лїта! Бог сьвідком, я вже вас тодї любив. А пізнїйше.... памятаєте ви то ще?

— Все памятаю, все — відповіла она якимсь дивним голосом.

— Отже бачите! — відповів Макс, що не замітив значіня слів Льолї.

— Товариші забави не можуть нїколи бути товаришами житя.

— А таки я маю ще надію, що дасьте намовити ся.

— Маєте мене за таку нерозумну?

— Коли-б розумні дївчата не хотїли виходити замуж, то нам остались би лиш самі гуски.

— На се дала я вам рецепту. Вибирає ся

на 500, а другій половині на 550, а в V. клясі 65 процент на 350, 20 проц. на 400, а 15 проц. на 450 річно, то надвишка потрібного на се видатку винесла би після докладного обчисленя 215.350 зр. Підвисшене платнї учителям сих обох найнизших кляс о 1000 зр., винесло би разом 430.700 зр. збільшеного видатку річного. А як би до того учителям V. кляси, що не мають мешканя in natura, признати 10 проц. додатку на мешкане, який мають всї учителї висших кляс, то надвишка додатку з сего уступу виносила би 33.280 зр. Отже разом полученє биту учителїв вимагало би збільшеня видатку о 463.980 зр. річно.

Однак краєва Рада шкільна застерегла ся рівночасно, що таке або подібне збільшенє видатку на поправу учительскої платнї не могло би бути на перешкодї сему, щоби загальний видаток на школи, навіть із здержанем закладаня нових шкіл, наріс в найблизших лїтах внаслїдок таких причин:

а) З видатку прелімінованого на платню учителїв обтягає ся тепер в буджетї 16 проц. Титулом інтеркалярний процент сей незвичайно високий, повстав лиш для того, що богато посад учительских тепер є необсадженних, або обсадженних нисше платними учителями без кваліфікациї. Однак відповідно до приросту іспитованих учителїв, що виходять з семинарий, сей проект на інтеркалярні буде безнастанно менчати, поки дійде до природної границї. А в міру сего буде рости видаток.

б) Величезний зріст фреквенциї в школах давнїйше заложених спонукує власти шкільні творити там надетатові кляси, а відтак заміняти їх на етатові. Сеї акциї нїяк не можна здержати, бо она виходить не лиш з обовязуючого закона, але она й конечно потрібна, коли наука шкільна має принести який небудь хосен.

Системізоване етатових кляс мусить також — по думцї краєвої Ради шкільної — поступити наперед, коли кваліфіковані учителї не мають десятки лїт оставати ся на надетатових посадах, в чім справдї робило би ся їм велику кривду. Однак зріст видатку з сего титулу не дасть ся з гори обчислити, хоч з року на рік він більшає!

в) В тїсній звязи з сею орґанїзациєю єсть заміна численних шестиклясових шкіл в більших містах на видїлові школи, так дуже потрібні для нашого краю, на що вже поклав вагу Сойм в резолюциї на остатній сесиї. А школи видїлові спонукують множити посади і підвисшувати платню учителям найвисших кляс, після обовязуючого закона. Надвишка видатку з сеї причини, вправдї повільна і розложена на лїта, в кождім случаю винесе кількадесять тисяч зр.

Отже для тих трех причин, шкільний буджет зростає і мусить рости з року на рік на підставі теперішного закона і вже без єго зміни, а через те доля учителїв помалу але безнастанно поправляє ся.

В теперішних відносинах не можна, на жаль, і говорити про законодатне поліпшене биту учителїв, бо на слїдуючий рік з причини зміни закона о закладаню і удержуваню шкіл краєвих, фонд шкільний буде значно обтяжений.

Перегляд політичний.

Дня 2. грудня 1898 року мине 50 лїт, як Є. В. Цїсар вступив на престол Австриї. Віденьскі промислові сфери рішили тепер в справі обходу сих важних роковин, просити всї видїли краєві, щоби на найблизшу конференцию вислали своїх відпоручників. Ся конференция відбуде ся у Відни дня 9 с. м. у краєвого маршалка Долїшної Австриї. Галицкий Видїл краєвий висилає на сю нараду заступника маршалка Антона Хамца і послів Давида Абрагамовича та Щепановского.

На вчерашнім пирі в честь Кола польского, урядженім віденьскими участниками прогульки на виставу у Львові, були пп. Міністри Фалькенгайн, Пленер, Яворский, Мадейский, цїла президия палати, Гогенварт, Рус, Кінбурґ, Билиньский, Роман Потоцкий і и. Перший тоаст підніс п. Хлюмецкий на честь Є. В. Цїсаря. Відтак п. Гогенварт пив на здоровлє галицких послів, п. Залеский на честь тих, що дали пир, щоби приязнь не минала ся, п. Рус на розвій Галичини і т. д. Забава тревала до пізної ночи.

В Радї державній приняли дня 7 с. м. проект удержавнення декотрих зелїзниць моравских, ческих і шлеских — і раджено дальше над законом карним. П. Пуркгардт нарікав, що вязні не виходять з вязниць поправлені і жадав скасованя кари смерти. П. Ґаґендорфер радив завести кару тїлесну для молодцїв низше 18 лїт, різок для женщин, а патиків для дорослих мужчин до 25 року. Внесене се із сьміхом відкинено.

Nowa Reforma одержала важну вістку з Варшави: Скоро Гурко вернув з Петербурга, зараз видав розпорядженє до всїх ґубернаторів, щоби остро наказали всїм католицким епископам не починати нїчого без повідомленя ґубернаторів. Кождий епископ з окрема відніс ся до міністра справ внутрішних і Гурко дістав таку телеґраму з Петербурга: „З розказу царя прошу вас не мішати ся до справ католицкого духовеньства і не видавати нїяких розпоряджень до него. *Дурново*“. Кажуть, що Гурко вже певно подав ся о димисию.

Новинки.

Львів дня 8 грудня.

— **Іменованя.** Старшим контрольором митовим іменований Осип Пфіцнер, управителем митовим Вільгельм Деблессем, касиєром мит. Віктор Седлячек, контрольорами мит. Адам Струсиньский, Болеслав Кірхнер і Людвик Скурский; офіциялами мит. Едмунд Чайковский, Стан. Лукашевич, Осип Коберваїн, Кароль Якубский, Іван Лехицкий, Ізраель Вайсброд і Володислав Піонтковский; управителем уряду мит. Стан. Концкий, Кентролюючим асистентом мит. Стан. Очковский; поборцями мит. Іван Свобода, Ґуґон Хайсер, Мечислав Блонарович і Едмунд Топерцер, в кінци асистентами мит. Евґен Блєцкий Казимир Рот, Володимир Бермес, Гнат Бляшке і Михайло Сентир.

таку дївчину, котра має всї прикмети, щоби стати розумною, але треба брати єї ще перед тим, як стане розумною!

— Велика шкода, що ви завчасу стали такою.

— Як би пізнїйше, було би нам обоїм потім зле.

— Атже наперед не можете знати!

— При такім вчинку, котрий робить ся лише раз, добре числити ся зі всіми некористними обставинами, бо такі обставини все скорше трафляють ся, нїж добрі.

— Коли би всї держали ся сеї засади, то нїхто нїчого не робив би.

— Стілько тисяч людий попало в нещасте, почавши якусь роботу з нерозвагою, а ми з того не мали би бути мудрі?

Против сего Макс не мав що сказати. Помовчавши хвилю спитав: — Чи справдї нїчо вже не зможе вас видобути з зимної пивницї розуму до теплого житя?

До теплого житя! Сї слова вразили Льолю мимоволї, але она перемогла себе, навіть засьміяла ся з такого чудного порівнаня і відповіла твердо: „Нїчо!“

— По щож ратували ви менї житє, коли знов єго забираєте? — спитав Макс скоро і встав.

— Які ви заслїплені! Атже я вам вдруге виратувала житє.

— В дуже дивний спосіб.

— Тепер ви гнїваєте ся на мене, що не пристаю на вашу думку, а коли-б я пристала, то ви длятого ненавидїли би мене в будучности.

— Щораз лучше кажете! Про кого ви маєте гірше понятє, чи про себе чи про мене? — питав ся гірко і почав гладити свій цилїндер.

Вказуючи на сю єго роботу, Льоля замітила: — Майте розум і вигладїть щапину свого настрою; тодї можемо ми бути дальше добрими приятелями, як доси.

— Може ще й жінку менї найдете? — спитав Макс з глумом.

— Чому нї? Коли найду відповідну....

— І за се мусїв би я може потім вам відплатити ся і найти чоловіка? — глузував собі дальше.

— Дякую вам дуже гарно. Ви ще готові вибрати собі таку, як перший раз! — засьміяла ся Льоля.

— Дуже гарно! — Я зі свого боку дякую вам за охоту, не трудїть ся, бо то не придасть ся на нїчо.

— Хто знає!

— Я знаю. Коли вже на се зійшло, то буду таким упертим, як вп. А тепер будьте здорові.

Осивидно зворушений вибіг з хати, не попращавши ся навіть з Льолею. Она глянула за ним і задумала ся: — А таки так мусїло бути! — шепнула мимоволї.

— — Недостачу, яка повстала через те, що Макс перестав ходити до Льолї, відчула она сильно; але сьвідомість, що зробила так, як треба, додавала їй сили і спокою. Аж пізнїйше страшно їй стало, коли дізнала ся, який вплив мала на него єї відмова. Від сестри єго довідала ся, що нараз зробив ся таким гулящим, що тої радости житя у него аж за богато і простити єї годї. Дома журили ся, чого так нараз розволочив ся, не знали причини такої зміни і не знали, чим би єго відвчити від того.

Льолю напав великий страх. Думала, що зробила найлучше, а тимчасом завела єго на ховзку дорогу. Що таке могло стати ся, їй і на думку не приходило.

— Які ті мужчини непосидючі! Зараз потребують чимсь задурити си, коли їм що не поведе ся, а тимчасом „слаба“ женщина мусить перемагати свій біль на самотї дома — зітхала Льоля у тишинї. Она чула, що повинна була й тепер помогти Максови, але як? ще не знала. Але тут пригадала собі гомеопатичний спосіб лїченя і найшла для Макса лїк.

— Треба Макса оженити, ось що! — сказала єго сестрі.

— Легко казати, та тяжко зробити! — відповіла сестра. — Богато знаю панночок, та не находжу відповідної.

Льоля принесла свій альбум і обі женщини стали переглядати фотоґрафії, говорили про прикмети даних осіб і вкінци рішали, що кождій чогось недостає. Вже трохи не втратили надії, переглядаючи портрети, коли під конець найшли ще не запхану фотоґрафію молодої дївчини, що своїми темними очима розумно дивила ся на сьвіт.

— Отся була би добра! — сказала сестра Макса, котрій панна подобала ся.

Льоля згодила ся з нею; она знала сю дївчину близше і богато похвал чула на неї. Она собі звичайна, але добре вихована, добре вивчена, пильна і господарна, весела, хоч без забав обійде ся, на моду не зважає, але гарно прибрати ся таки любить, анї трошка не є кокеткою і має добре серце. Більше гарних прикмет годї й жадати, — казала Льоля — чи грошї має, думаю, що Максови на тім не залежить, бо сам заможний.

— Спробуймо щастя! — рішили обі.

Постановили, що лапка на Макса має бути добре схована; не треба єму анї згадувати про женитьбу і про поміч Льолї при тім.

Льоля приняла ся в дипльоматичний спосіб вислїдити положенє у матери сеї дївчини і найшла єго добрим. Відтак познакомила Льоля вибрану дївчину з сестрою Макса, а сестра вже постарала ся, що Макс на виході з бюра стрітив їх обі разом на улици. Гарна дївчина вподобала ся єму і він підвів сестру і єї значну дорогу.

Початок був добрий, а продовженє щора

— **Презенту** на Плетаничі в еп. львівскій одержав о. Ксеноф. Роздільский тамошний заві дитель, а на Збоїска коло Львова о. Евген Гошовский.

— **Загальний збір членів філії „Просьвіти“** в Самборі відбув ся дня 29 листопада при численній участи інтелїґенциї сьвітскої і духовної, шляхти, селян і міщан. О 10 год. відбуло ся заходом філії заупокійне богослужене за бл. п. Омеляна Огоновского, голови товариства. В богослуженю взяла участь кромі прибувших членів товариства також місцева інтелїґенция а о. Фр. Рабій, катихит дівочої школи, виголосив гарну проповідь о заслугах покійного яко сьвященика і Русина. О год. 1 з полудня зійшли ся члени товариства на збори в приходстві місцевім. По вступнім слові заступника голови п. Слюзара, котрий вказав цїль зборів і представив зібраним відпоручника центрального видїлу п. К. Паньковского, обняв провід збору о. декан Козаневич. Потім п. Теодор Біленький мав відчит о заслугах і праці пок. Омеляна Огоновского, і вказав, що Русини найлїпшу окажуть почесть покійному, коли будуть горнутись під прапор, котрий держав покійний непохитно через довгі лїта. Відтак о. Фр. Рабій відчитав справоздане з дїяльности видїлу за рік минувший, о розвою читалень і о станї каси. Опісля наступив вибір нового видїлу, до котрого війшли пп.: В. Слюзар, Т. Біленький, судия Тапчаковский, о. Фр. Рабій, контрольор Захарясевич, Стахура і Максим Федак, а яко заступники видїлових пп.: Вол. Хлопецкий, Бережницкий і Ілия Кульчицкий. Полагодивши ще кілька важнїйших справ і внесень, підніс о. дек. Козаневич многая лїта Є. В. Цїсареви, а присутні грімко відсьпівали — і на тім збір скінчив ся. Видїл філії уконституував ся вибираючи пп.: В. Слюзара головою, Т. Біленького секретарем, о. Рабія касиером а Захарясевича контрольором.

— **Стягане одноґульденових нот** іде з незвичайним успіхом. Цїлий обіг тих нот виносить тепер лише 19·7 міліонів зр., отже за чотири місяцї стягнено їх 38·12 міліонів т. є. 70 проц. всїх одноґульденівок. Свого часу підносили ся голоси, що стягане нот стрітить на поважні трудности, бо публика не схоче їх віддавати та не радо буде приймати срібні гроші, однако, як видко, ті побоюваня не оправдали ся і вже вскорі паперові одноґульденівки зникнуть. Срібних гроший в ґульденах і коронах видав австрийско-угорский банк від липня до тепер на 35 міліонів зр. Єсли стягане згаданих нот буде так дальше поступати, то надїють ся, що оно скінчить ся значно скорше, нїж велить закон, т. є. перед 30 червня 1896 р.

— **Забобони причиною убийства.** В Ясах ставали недавно перед судом два хлопцї 7-лїтний Лянґ і троха старший Чіобану, котрі в кинули в керницю дволїтну дитину. Хлопцї оправдували ся тим, що они хотїли, аби посухи не було, і длятого втопили дитину. В Румунії є звичай кидати підчас посухи глиняну фіґуру в керницю. Сей звичай поганьский мае нїби-то переблагати божків води. Хлопцї не мали глиняної фіґури і втопили дитину. Суд увільнив Лянґа, бо це дитина, а Чіобану засудив на рік дому поправи. За дитину мають родичі хлопців заплатити 200 „чеї“.

— **Шайка розбійників** напала дня 2 с. м. на одну родину в селї Дорпа-Кандрені в повіті кімполюнгскім. Вечером сего дня до дому жида Герсона Гохштедта, котрого не було дома, зайшло кілька розбійників. Один з них убив на місци жінку Гохштедта сокирою. Другий убив так само 12-лїтну доньку, а третїй дволїтного синка. В хатї був ще 6 лїтний синок Гохштедтів; той так сховав ся в ліжку, що розкійники его не замітили. Відтак перекинули цїлу хату і найшли лише 12 зр., з котрими утекли. Гохштедт був тимчасом у сусїда; коли прийшов до хати, застав три трупи. Жандарми увязнили вже кілька підозрілих осіб.

— **Вдова по 11 мужах.** В місцевости Пет в Валії було незвичайне весїлє. Вдова по померлім торік лїкари виходила замуж за богатого властителя дібр, а сей муж еї був уже дванайцятим з черги. До пятнайцяти лїт поховала она 11 мужів, з котрими звідила цїлий сьвіт. Подивляти треба відважного дванайцятого чоловіка, що не налякав ся такої вдови. Она має тепер лише 40 лїт.

— **Жертви підлоти.** Парижани займають ся тепер дуже живо траґічною смертею молодого подружя, а именно знаного в Парижи професора лїцею і его прекрасної жінки, що вийшла за него тому кілька місяців. Вернувши з лїцею, без найменчої причини, професор убив жінку і викинув через вікно з третього поверха на улицю, а відтак і сам скочив за нею та погиб на місци. Трудно було здогадати ся, яка причина сеї драми; думали, що професор збожеволів; тимчасом в кишени у него найшли лист і за сим листом дійшли ось до того. В тім письмі доносив хтось професорови, що его молода жінка ему невірна, а жиє з иншим мужчиною: на імя ему так і так Професор не вважав на то, що лист не був підписаний, тілько в пристуці гніву убив жінку і себе. Слїдство виказало, що жінка професора була зовсім невинна, і він жив собі з нею прикладно та гідно. Дальше показало ся, що чоловік, котрий написав такий нікчемний лист, сам був обдурюваний своєю жінкою, а що свого суперника бояв ся, то хотїв спонукати професора, щоби на нїм пімстив ся. І до сего ужив такого підлого способу. Тепер Парижани жадають, щоби суд покарав того нікчемного чоловіка, що лист писав.

Телєґрами.

Лондон 8 грудня. Хинским надзвичайним послом для пертрактаций мирових іменовано Детрінґа, але правительство японьске не згодило ся на се.

Париж 8 грудня. Помер ту Фердинанд Лессепс, той що перекопав канал Суез в часї від 1859 до 1869 року. По тім славнім его вчинку завязало ся, як звістно, товариство що хотїло перекопати шийку панамску, та звістно, що се товариство розбило ся, а на старого і славного Лєссепса впала неслава. Він родив ся в р. 1805, отже прожив 89 лїт.

Прага 8 грудня. В Мшенї під Прагою напали опришки на дім презеса Сокола Гуліціюса і убили его разом з жінкою. Гуліціюс був чесний патріот. В р. 1892 був у Львові разом з Соколами.

Віденъ 8 грудня. Шеф секциї в Міністерстві просьвіти др. Рітнер іменований тайним радником; так само шеф секциї в міністерстві справедливости др. Краль.

лучше. Макс являв ся щораз частїйше у сестри, заставав там часто молоду панночку, а вкінци й познакомив ся з еї родиною. Скоро замітила Льоля по незвичайно більшаючій красї дївчини, по значучих поглядах еї очий, що до еї серденька добула ся та сила, що сьвіт зворушує і підносить. Любов сеї невинної дївчини мусїла тим лекше вплинути корисно на Макса, що гуляти по ночах та волочити ся не лежало в его натурі.

Чи навязане Льолею знакомство розвивало ся, мала она нагоду переконати ся, бо від часу до часу бачила в домі дївчини гарні букети цьвітів, — а про що донька мовчала, сим чванила ся горда мати.

Коли відтак одного дня з радістним лицем війшла дївчина у комнату Льолї і, не сказавши слова, пригорнула еї до серця, що у неї сильно било ся, Льоля зміркувала зараз, що еї плян удав ся.

Відтак прийшов день, коли Льоля стояла разом з иншими людьми в церкві та дивила ся, як еї товариш забави присягав любов своїй суджениї. Раз пролетїла їй думка через голову: „Там могла би тепер ти стояти“ — але й зараз спитала себе: „Чи виглядав би він тоді так щасливо, як тепер?“

Льолю просили на весїлє, та она не пішла; не хотїла Максови нагадувати минувшини. І пізнїйше радувала ся тілько здалека щасливим подружем.

IV.

По році несподївано явив ся у Льолї Макс. Був заклопотаний і зворушений, але гордий і щасливий.

— Аж тепер я дізнав ся, які ви великодушні — сказав він і поцїлував еї перший раз в руку. — Щоби вам за се подякувати, просив би я вас в імени своїм і жінки, щоби ви були ласкаві наймолодшій горожанцї сьвіта дати імя моеї давної товаришки забави.

Льоля згодила ся радо і поздоровила Макса з „новою почестию“.

На другий день прибула сьвітови нова Льоля.

Маленька донечка Макса росла роскішно, на гордість батькови і матери, а на втїху хрестній матери. Родичі, звісно, думали, що красшої донечки не має нїхто на сьвітї. Жадна дитина не вміє так сердечно сьміяти ся, жадна не є така розумна і мудра, лише їх уміє так щебетати, лише їх така гарна.

Ще три роки Льоли не минули, коли Льоля стала думати про дарунок для своеї похресницї. Тоді пригадала собі щось давно забуте, за чим мусїла аж шукати, бо думала, що пропало. Стала шукати по ріжних сховках і найшла. Ось она, та дорога памятка, нова і цвитуча, як колись.

Льоля замкнула двері і взяла ся до роботи, котрої не могла робити без зворушеня. Она шила та приготовляла всяку дрібну а сьмішну одежу, з чого духи еї дому дивували ся та поважно хитали головами.

В день уродин малої Льолї явила ся хрестна мама з великою скринкою, з котрої на вдивовижу цікавої дитини виняла велику лялькy в рожевій батистовій сукни. Дитина з радости не могла всидїти та плескала в руки. Сукня ляльки була вправдї зроблена не після найновійшої моди, — чого на щастє дитина ще не розуміла — але то була та сама сукня, в котрій лялька так колись подобалась малому Максьови, теперішному щасливому батькови. До давної виправи ляльки додала Льоля кілька новітних тоалет.

Молоді родичі зовсім не думали гнївати ся за ту „історичну“ ляльку, або глузувати собі з того; противно тїшили ся, що дарунок мав таке значіне.

Так аж тепер найшла Льоля добрі руки для своєї ляльки.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особові			
Кракова	3·00	10·[illegible]	[illegible]·20	11·11	7·[illegible]	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11		—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·3		—
Черновець	6·51		10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—		10·26	7·21	3·41	7·44
Белзця	—		9·56	7·21		—

Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·2[illegible]	9·46	—	—
Підвол. Підзам	2·34	9·[illegible]	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·[illegible]1	8.13	1·03	2·[illegible]
Стрия	—		9·23	9·10	12·46	—
Белзця	—		8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. ран[о]

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тарифи у форматї кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у таким самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) удїляє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники [з]вал[я]ють, можна также засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий**

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.